

גבר ואישה ניגשים אל שולחן העבודה. כל אחד מהם נושא גוש חומר אותו הוא לש ומעבד על גבי המשטח. עריכת וידאו קפדיות מאהדת את שתי הפעולות לאחת וגושי החומר שעל גבי המסך נילושים זה לתוך זה. מסך שחור. אבניים. ארבע ידים מעבדות שני גושי חומר. על המסך נולדת דמות היברידית המכילה שני יוצרים וההקלאה הווירטואלית מתעתעת ומאהדת את האובייקטים שהם מייצרים לאחד.

עובדת הוידאו *deux à Folie* היא עבודה משותפת ראשונה שיצרו האמנים רועי מעין ורחל רוטמן-רגאי. השניים, שמכירים מהשנה הראשונה ללימודיהם במחלקה לעיצוב קרמי בבצלאל, הם חברי נפש העובדים זה לצד זו לאורך השנים, אך בגין סגנון העבודה שונה ושפה ויזואלית המאפיינית כל אחד מהם באופן מובהק הם מעולם לא שיתפו פעולה ביצירתם. האיחוד הוירטואלי בעבודת וידאו, מדים המרוחק מהעשהיה היום יומית של שני היוצרים, פותח את האפשרות לעשייה משותפת גם בשדה המשמי בו הם מגדירים את עצם ולהציגה של "תערוכת 'חיד'" בה העשייה החומרית של שניהם הופכת גוף אחד.

היכולת לפנות מקום לאחר וליצור ייחד אינה פשוטה, בעיקר כשמדבר ביצרים מגובשים בעלי שפה מזוונה וניגודית לחלוטין. אמנם גם מעין ורחל רוטמן-רגאי מגדירים עצמם כקדרים, מציבים את החומר והטכנולוגיה המסורתית בבסיס עבודתם ו עושים שימוש באבניים כנקודות מוצא, אך באופן הטיפול בחומר והדרך לאתגר את המסורת ולמתוח את הגבולות באה לידי ביתוי באופן שונה אצל כל אחד מהם.

עובדותינו של מעין - גבר, חילוני, אקספרסייבי ואמפולטיבי, מתאפיינות בהרפקונות הבאה לידי ביתוי בינוין ביצירת תערובות חומר, שילוב ושימוש בחומרי גלם לא קונונציונליים, לקיחת הימורים מושכלים בתהליכי שריפה ויצירת גלוזרות וצדומה. האקרניות וההפתעה מהווים חלק מהותי בעשייה שלו ודרך יירה אלכימאית הוא מפנה לחומר מקום של כבוד כשותף ביצירה.

עובדתת של רוטמן-רגאי - אישה, דתיה לשעבר, מדעית וקפדיות, מתאפיינת בא"ילוף החומר" ומתנהלת בתכנון והקפדה יתרה. עברו רוטמן-רגאי האבניים הם כלי לייצור "לבני בסיס" בעזרתן היא יצרת בעבודה סיזיפית ובסבלנות אין קץ מבנים מורכבים, מתוכננים עד הפרט האחרון. כל אלמנט באובייקטים שלו מטופל כתכשיט יקר ערך וכל תהליך בעבודה הנקיה והmundane נעשה בשאייה להגעה לשלים.

ב"תערוכת 'חיד'" השניים מפגשים את ההרפקנות והאקרניות עם השלמות המתוכננת לפרטיה ויצרים אובייקטים משותפים. באופן הסטריאוטיפי ביותר השפה של מעין חדה, מזדקרת וمتפרצת ואילו זו של רוטמן-רגאי עגולה, מעודנת, מורכבת מאין סוף פרטיהם ומכליה. באובייקטים המשותפים אותם מציגים השניים בתערוכה נוצר שילוב המטשטש את זהות המגדרת ויחסו ההקלאה משתנים מאובייקט לאובייקט ומציגים מפגש אישי רב רבדים.

כל אובייקט החל מעובדה של כל אחד מהיוצרים בסטודיו שלו מ透ך מחשבה על חיבור ויצירת דו שית. בהמשך השניים הפגישו את האלמנטים באופן פיזי, הציבו אותם יחד והתיכו אותם בתנור השရיפה לגוף אחד. המהלך המשותף יצר קשר סימבטי בו אובייקטים שצלחו את כור ההיתוך הובילו לסינרגיה בה כל אחד מהיוצרים מאריר באור חדש את עבודתו של השני ומעצים אותה. לחולופין, במקומות בהם הניסוי לא צלח שני היצרים נאלצו לחזור חזרה אל האבניים ולהתחליל את התהילה מהתחלתה.

לצד דו שיח איש, קשר חזק ואמון הדדי, עבדתם של השניים מתייחסת לאייקונים תרבותיים מוכרים ומתכתבת עם המסורת המקצועית של התחום. באובייקטים 11 ו-12 מנהלים השניים דו שיח עם האיקון של כדי האמפורה היוונית. דרך פירוק הצורה המוכרת והרכבתה בדרך חדשה הם מותחים את הגבולות ונותנים לכך אינטראקטיבית חדשה. באובייקט 11 רוטמן-גרג'י מציבה עיגול מושלם במקצב אובייקטים מדויק, ציפוי גלזורה לבנה ועיטור עדין ומושלם, לתוךו מחבר מעין פיה ארוכה עשויה חמר אדום חסוף, המשובצת באופן אקריאי באבני טוף אליו הוא מתייחס כאבני חן. הקונטראסט בבחירות החומר, הצבע ואופן העבודה כחלק מיצירת החיבור בין החלקים, מציג מראה חדש לאייקון הקלאסי.

מתייחסת הגבולות מתחדדת באובייקט 12 בו האקריאיות הופכת אלמנט דומיננטי במרקם הסופי. גם הפעם רוטמן-גרג'י מיצרת עיגול מושלם בגלזורה דקיקה, לבנה ונקייה, המaddirה את פעלות האבניים המדויקת. לתוכה החלק המושלם מכניס מעין פיה ארוכה מחמר קרמי לבן מעורב בחומרים נוספים, שעובדה באופן מושכל להגיב לחום התנור בקריסה של החומר כמו גם בעבובו שלו. שריפת החלקים יחד, במהלך עליו לאיש מהיוצרים אין באמת שליטה, יחד עם אלמנט ההפתעה של היצרים עם פתיחת התנור, מחדד את הקסם במפגש האקריאי וביצירת דמותו החדש של האיקון המוכר.

הספה של קונוסים (אלמנט ששימש לבדיקת הטמפרטורה בתנורי השရיפה הישנים) מכלי עבודה לחומר גלם, ובחינת דרכי שימוש אפשריות בחומר, הובילה לאובייקטים המתכתבים עם דפויי עבודה מסורתיים ומעוררים למחשבה על השימוש הטכנולוגיים שמרתחשים בתחום. באובייקטים 06, 07 מתקיים שיח פנימי עם מסורת נעלמת כאשר מעין הופך את הקונוסים המותכים מאלמנט המשמש לאינדיקציה על חום התנור לעיטור המהווה חלק מהאובייקט. באובייקטים 09 ו-10 מעין מותח עוד יותר את אפשרויות השימוש ויוצר בתוך תבנית עגולה (שמחילה את המהלך העגול של האבניים) מבנה של קונוסים שהופך אובייקט בפני עצמו.

למול השימוש של מעין בירדי מייד' ויצירת אובייקט מהיבור בין הקונוסים הקיימים, יוצרת רוטמן-גרג'י קונוסים משלה. אחד אחד, בעבודת אבניים מדויקת, היא מיצרת אלמנטים מוקפים אותם היא מחברת למבני הנראים כמו צורות ימיים. השילוב בין האלמנטים בקומפוזיציה משותפת מייצר דו שיח מרתק.

מוטיב הקונוסים המדויקים מלאוה את רוטמן-גרג'י גם באובייקט 08. ליצירת האובייקט היא מציבה את הקונוסים שלה במבנה המזדקן מטור צלהת לבנה, על קצוותיהם מניח מעין אובייקט בעל מראה רך חי ודינامي. התכת החלקים יחד יוצרת אובייקט פואטי ושפיה ויזואלית אורגנית שהולכת ומתעצמת בגין חוסר היכולת לשולט בתוצר הסופי ובהפתעות שזמן החומר בתהילה השရיפה.

השפה היזואלית הנראית לקויה מעולם הח'ימי מלאה לא מעט מהעובדות המשותפות של היוצרים, אך ההתקבות עם השפה הארגנית היא תוצאה ולא רעיון המוביל את העשייה. הדגש ביצירה של רוטמן-גרג'י מתמקד ביצירת מבנים מורכבים ומפתיעים המעוררים לא אחת את התמייה איך עושים את זה כמו גם בבחינת יחס ריק וצורה. אצל מעין המוטיב המוביל הוא אקספרימנטליות ופינאי מקום למופע של החומר. המראה הארגани במקורה שלו נולד מהיכולת להניח לחומר להתנהל באופן טבעי ולתת ל"כוחות הטבע" ולקראיות להשפיע על מראה האובייקט הסופי.

mbט נוסף על כלל העבודות המוצגות בתערוכה מציף את העובדה שככל מתרבסות על צורות עגולות. לצד התייחסות למסורת הקדרות ולצורות המסורתיות של עבודות האבניים, נתמכת הבחירה במוטיב העיגול בסימבוליקה רבת הרכבים שלו. יחס הכלכלה והשוויון העומדים בבסיס העבודה המשותפת משלבים בין מעין האימפרטיבי וההרפטיקן, רוטמן-גרג'י המדייקת והקפדנית והחומר. כל צד שומר על המאפיינים שלו ובמפגש ביניהם נולד משחו חדש, משותף, בו כל אחד מעיצים את השני ללא היררכיה מובהקת. התהילה המרתתק, בסופו מתחברים כל האלמנטים בתנור השריפה לגוף אחד, מציף את סוגית 'כור ההייטוך' ומעורר למחשבה על כוחן של רב תרבותיות וסינרגיה בשדה העיצוב ומחוצה לו.